Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 339

quãta gr̃a spõse puule ẽ: ⁊ q̃si iuuencula/ ⁊
vbera hȝ. Quid enĩ nisi iuuẽculam notat
dũ hinnulis ꝯpat: g̃ ⁊ mr̃ est ⁊ puula/ ali/
os pascẽs/ ⁊ pasci ĩdigẽs. Et si q̃s sit pau
li sil'is: nõ dũ tñ euacuauit q̃ sunt puuli/ ĩ
carne cõmorãs. Et si alijs abũdat: nõ dũ
tñ se arbitrat̃ ꝯphendisse. In speculo vi/
det: in enigmate videt. Iõ sic puulꝰ/ sicut
hinnulꝰ in vmbra pascit̃. donec aspirȝ di
es ĩ vmbra. sȝ int̃ lilia pascit̃. Infelix plãe
q̃ quedã inter lilia sancte ꝯgregatõis/ vbi
varie vndiq; ꝟtutes r̃dolẽt/ nihil tñ suaue
nil lilioꝝ sil'e nouit odorare. Deꝰ plane et
spõse ꝑuilegio gaudẽs/ cui ip̃a intrinsecꝰ
ꝟtutũ nascunt̃ lilia: q̃ int̃ lilia pascit̃: inter
lilia reficit̃/ illa esurit. Beati enĩ q̃ esuriũt
⁊ sitiũt iusticiã. lilia castitatis. oĩm lilia g̃
tiaꝝ. Si esurire beatũ: multo magis ĩter
lilia pasci. ⁊ ip̃a ꝟtutũ esuries pascit/ ⁊ de/
lectat auiditas/ odor cibat/ sȝ nõ dũ satiat
Satiabor cũ apparuerit gl'ia tua. Deni/
q; ipsaꝝ ꝟtutum (vt sic dicã) gl'ia latet ad
huc. Totũ qđ inde audis/ in odore est oc
cultura forma sȝ fama audimꝰ. Tenuis q̃
dem fama in fumo. subtilis ĩ odore ciba/
tus: dulcis sed tenuis. Et nos iã saturati
sumꝰ. iã diuites facti. solo ꝟtutũ odore cõ
tenti. Nescio tñ si vel odorẽ haurimꝰ/ q̃s
ꝑfectiõis nõ trahit auiditas. Suauis q̃/
deȝ lilioꝝ odor. sȝ suauitas tenuis/ si odor
tantũ. Deniq; q̃ pascunt̃ (inq̃t) in lilijs. i.
inter lilia: nõ ip̃is lilijs sentiẽtes vicinam
nõ fluẽtes suba. Exiguꝰ ꝟtutũ vsus exp̃/
mit̃ in odore/ nõ copiosa/ nõ solida ⁊ qua/
si corpulẽta refectio. Non enĩ om̃imodis
reficit̃ q̃ pascit̃. Iõ nõ dicit q̃ reficiuntur
sȝ q̃ pascuntur in lilijs donec aspiret dies
Delitiosa tñ expectatio lucis int̃ lilia. ⁊ vi
de qualibꝫ spõsa pascat̃ in lilijs. In lilijs
nõ caducis. in lilijs nõ marcescẽtibꝫ. in li/
lijs deniq; quadã incorruptibilitate mir/
ratis. Nã mirra incorruptõꝫ demonstrat
Iure post lilia de mirra subtexit̃: vt spõse
lilia quadã incorruptõis ꝑpetuitate com
R mẽdet. Vadã (inq̃t) mihi ad montẽ mirre
Quid est bone Iesu q̃ sponsa tua dilecta
tua alibi expectat/ tu alio vadis? Illa pa/
scit̃ ⁊ expectat in lilijs: ⁊ tu vadis ad mon
tẽ mirre. Quare nõ magis ad lilia vadis/
vbi spõsa morat̃ donec aspiret dies? An
forte lilia hec nõ sunt aliena/ nec lõge posi
ta a mõte mirre: sȝ magis oriuntur in illo.

Ita quidẽ est: nusq; letiꝰ nascunt̃ lilia/ q; ĩ
mõte mirre. nusq; magis illesa seruantur.
In mõte mirre/ nec corruptiõi nec corru/
ptibilitati locꝰ vllus relinquit̃. Ibi ĩ mõ
te mirre: vbi carnis vniuerse mortificant̃
affectus. ibi lilia castimonie. lilia gr̃arum
⁊ pure nascunt̃ ⁊ ꝑpetuo florẽt. Ergo ĩ li/
lijs ⁊ in mõte mirre spõsam satis delicate
locatã aduertis. Nã alterũ tibi s̃mo p̃ns
exp̃ssit. Alteꝝ tu ip̃e potes ꝑ interp̃tatõeȝ
exp̃mere. Quo nã enĩ modo alio iturũȝ se
diceret/ q; vbi dilectã esse cognouit? Sic
enĩ illa auide expectat: sic ille ardẽter ꝑpe/
rat. Vadã (inq̃t) mihi. Quid g̃ spõse non
vadit̃? An iõ sibijpsi vadit q̃ ad illam va
dit? Vadã g̃ (inq̃t) mihi: mihi vadã/ non
solũ illi vadam. Nõ illa sola de meo capit
aduẽtu leticiã. sȝ ⁊ mihi nihilominus ala
critatẽ refundit. Mihi dulce/ mihi iocun
dũ est q̃ ad illã vado. iõ vadã mihi. Iam
mihi de mõte mirre suauis aspirat fragrã
tia: iõ vadã odore illectꝰ. Vadã mihi. q̃a
delicie mee cũ spõsa morari. Ita ne Iesu
bone de spõse colloquio oblectamẽta tibi
captas. Iõ tibi vadis. nec velut fastidio/
sus amator declinas cũ excluder̃. sȝ stas
ad hostiũ. Stas ⁊ pulsas: ⁊ quandaȝ re/
pulse passus iniuriã/ pulsus tñ vt aperiat̃
Asperge spõsa asperge cubile tuũ mirra ⁊
aloe. Christꝰ in odore currit vnguentorũ
tuoꝝ. Asperge cubile tuũ mirra/ quã pau
lus cõmemorat. Mortui (inq̃t) estis ⁊ vi/
ta vr̃a abscõsa est cum xp̃o in dño. Tali
mirra asperge ⁊ irriga ꝓfunde cubile tuũ:
vl' potiꝰ esto mons mirre. Vberior ei gr̃a
vbi mirra nascit̃ q; vbi aspergit̃. In hoc
mõte colloca cubile tibi: imo dilecto in q̃/
dam mirre copia: vbi hec species aroma/
tica mag̃ orit̃ q; aduehit̃ In multis scri/
pture locis vsus mirre ad mysteria sumit̃
Cũ mirra magi ad xp̃m veniũt. Venit ⁊ S
nichodemꝰ ferẽs mixturã mirre q̃si libras
centũ. Magna hec copia. Sȝ q̃d ad col/
latõem mõtis? Ferẽs (inq̃t). i. secũ ferens
nõ ex se ꝓferẽs/ portãs nõ pariẽs. Bona
vtraq;/ ⁊ q̃ offert̃ ⁊ q̃ orit̃. sȝ ista potior. De
niq; illa ad xp̃m aduehit̃: ad hãc ip̃se va/
dit. Vadit enĩ sibi ad montẽ mirre. Bene
mons mirre/ q̃ mortẽ circũfert seip̃o/ nõ ĩ
ꝑte/ nec q̃si respersam: sȝ vberẽ ⁊ ꝯtinuã et
eminẽtẽ: nec ad horã ⁊ q̃si veterascẽtẽ: sed
mag̃ renascẽtẽ. Bñ mons mirre q̃ xp̃i in

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0339
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt